

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 36, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. OAM-42/LE-BE02-BE02-PS-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2015, č. j. 44 A 23/2015 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. OAM-42/LE-BE02-BE02-PS-2015. Krajský soud v Praze ze správního spisu zjistil následující:

Dne 2. 3. 2015 byl stěžovatel kontrolován hlídkou cizinecké policie Mělník na stavbě rodinného domu, kde prováděl zednické práce. Stěžovatel hlídce nepředložil žádný cestovní doklad a sdělil údaje cizí osoby, nikoli vlastní. Po ztotožnění stěžovatele bylo lustrací v evidencích Policie ČR zjištěno, že se nachází na území České republiky bez platného cestovního dokladu i platného víza. Dne 2. 3. 2015 s ním proto bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Téhož dne byl stěžovatel rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, č. j. -9381-19/PŘ-2013-930504, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů.

Šetřením Policie ČR bylo zjištěno, že stěžovateli již bylo v minulosti dne 12. 3. 2006 uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování 5 dnů od ukončení řízení o azylu. Stěžovatel totiž již dne 28. 2. 2006 požádal o udělení azylu, jeho žádost byla dne 10. 3. 2006 pravomocně zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Dne 26. 3. 2007 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým byla odmítnuta kasační stížnost stěžovatele ve věci této žádosti o azyl pro nepřijatelnost. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz platný do 1. 8. 2007, následně byla stanovena nová lhůta pro vycestování do 5. 9. 2007. Dne 1. 9. 2007 stěžovatel uzavřel manželství s občankou České republiky a na základě toho požádal o povolení k trvalému pobytu, jeho žádost však byla zamítnuta. Dne 7. 7. 2010 bylo se stěžovatelem znovu zahájeno řízení o správním vyhoštění, ten opětovně požádal o mezinárodní ochranu. Dne 13. 4. 2011 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců a stanovena lhůta k vycestování 15 dnů. Kasační stížnost stěžovatele ve věci mezinárodní ochrany byla dne 24. 8. 2012 pravomocně odmítnuta pro nepřijatelnost. Stěžovatel však území České republiky ani poté neopustil a dále se zde zdržoval bez platného víza či cestovního dokladu. Byl zařazen do evidence nežádoucích osob do dne 9. 3. 2013.

V souvislosti se zajištěním dne 2. 3. 2015 stěžovatel uvedl, že si je vědom svého nelegálního pobytu, v minulosti mu bylo dvakrát uloženo správní vyhoštění, které však nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Dále bylo v rámci podání vysvětlení zjištěno, že stěžovatel nemá na území České republiky hlášen pobyt, nezná adresu svého bydliště, nemá žádný cestovní doklad ani platné vízum, a proto nemůže být legálně zaměstnán. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, nežije s občanem České republiky nebo EU ve společné domácnosti, nemá finanční prostředky ani zdravotní pojištění.

Dne 6. 3. 2015 učinil stěžovatel již třetí prohlášení o mezinárodní ochraně v Zařízení pro zajištění cizinců. Dne 9. 3. 2015 o udělení mezinárodní ochrany požádal. Uvedl, že důvody podání žádosti jsou stejné jako v jeho žádostech předchozích, kdy o mezinárodní ochranu žádal kvůli problémům v armádě. Stěžovatel dále uvedl, že již od svého příjezdu v roce 2004 pobýval v České republice nelegálně, což řešil opakovaným podáváním žádostí o mezinárodní ochranu.

Dne 11. 3. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým stěžovateli podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, až do vycestování, maximálně však do 8. 7. 2015. Žalovaný totiž dospěl na základě informací Policie ČR k závěru, že by stěžovatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky. Stěžovatel opakovaně pobýval v České republice nelegálně, opakovaně nerespektoval správní vyhoštění, při posledním zadržení se dokonce prokazoval falešnou totožností. Lze tak důvodně předpokládat, že nebude respektovat právní řád České republiky ani pokyny jednotlivých policejních či správních orgánů. Aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle žalovaného účelově podaná, neboť sám stěžovatel uvedl, že její důvody jsou totožné s důvody předchozích žádostí. Nelze proto očekávat jiný výsledek řízení ani v tomto případě.

Krajský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu byly v případě stěžovatele splněny. Z obsahu správního spisu plyne (a stěžovatel to ani nezpochybňuje), že se od vypršení platnosti víza zdržoval na území České republiky bez povolení k pobytu, asi od roku 2005 neměl k dispozici ani svůj cestovní pas. Dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění, které však nerespektoval, území České republiky neopustil. Navíc se snažil před orgány Policie ČR vystupovat pod falešnou identitou. Je tak zjevné, že stěžovatel nebyl ochoten jednat v souladu se zákonem, potažmo veřejným pořádkem. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel na území České republiky pracuje bez povolení, nemá dostatek finančních prostředků a není ani zdravotně pojištěn. Za relevantní nepovažoval krajský soud námitku stěžovatele, že má zajištěno ubytování v bytě J. Š. Z dosavadního jednání stěžovatele nelze usuzovat na to, že by se skutečně v uvedeném bytě zdržoval a že by jej zde bylo možné v případě

potřeby najít. Krajský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasil s výkladem § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, který učinil krajský soud. Stěžovatel má za to, že nerespektování správního vyhoštění a nelegální pobyt na území České republiky nelze považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku a narušení zájmu společnosti, které by samy o sobě ospravedlňovaly tvrzený důvod pro zajištění. K argumentaci krajského soudu, že odmítá a rovněž v minulosti odmítal dobrovolně opustit území České republiky, pak stěžovatel uvádí, že toto jeho jednání bylo v souladu s důvody prohlášení o mezinárodní ochraně. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný poukázal na to, že žádné ze tří žádostí stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno. Třetí žádost, kterou stěžovatel podal poté, co byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, posoudil správní orgán jako nepřipustnou s tím, že se jedná o opakovanou žádost bez uvedení nových skutečností. Řízení o této žádosti bylo dne 27. 4. 2014 pravomocně zastaveno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud posuzoval namítanou právní otázku, zda byl skutečně naplněn důvod podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu pro uložení povinnosti stěžovateli setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do vycestování. Co se týče výkladu tohoto ustanovení, tedy toho, jaké konkrétní jednání zakládá důvodnou domněnku, že by žadatel o udělení mezinárodní ochrany mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, upozorňuje Nejvyšší správní soud na to, že zatímco v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění činí na základě jeho dosavadního chování úvahu, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od správního vyhoštění však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jež by mohly být hodnoceny jako narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb., změna zákona o pobytu cizinců na území ČR, je účelem ustanovení § 46a zákona o azylu zabránit zneužívání žádostí o udělení mezinárodní ochrany k nelegální migraci přes území České republiky či jiným nelegálním aktivitám. V důvodové zprávě se rovněž poukazuje na to, že žadatelé mnohdy ničí svoje doklady, aby nebylo možno určit jejich totožnost. Po provedení úkonů podle § 46 odst. 1 zákona o azylu v příjmacím středisku a přesunu žadatelů do bytového střediska nebo do soukromí nelze pak tyto žadatele nalézt a zdárně pokračovat v řízení směřujícím k vydání meritorního rozhodnutí. V důsledku toho se zcela vymyká kontrole (ověření) plnění zákonné povinnosti neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, tj. po pravomocném ukončení řízení z území České republiky vycestovat.

Na základě uvedeného pak Nejvyšší správní soud posuzoval, zda ob stojí závěr žalovaného, že bylo nutné vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení osobní svobody stěžovatele. Nejvyšší správní soud má tak ve shodě s krajským soudem za to, že žalovaný pečlivě vyhodnotil dosavadní chování stěžovatele po dobu jeho pobytu na území České republiky. Žalovaný vzal v úvahu, že stěžovatel na území České republiky pobýval bez jakéhokoliv právního titulu, v rozporu s opakovaně uloženým správním vyhoštěním. Dále zohlednil fakt,

že při posledním zadržení stěžovatel dokonce sdělil policejní hlídce údaje cizí osoby, nikoli vlastní. V případě stěžovatele se tedy jednalo o soustavné chování svědčící dostatečně o jeho zcela negativním přístupu k základním povinnostem stanoveným zákonem. Na základě uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za odůvodněný závěr krajského soudu i žalovaného, že z chování stěžovatele lze dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a že skutečně existuje důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a že v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Po zvážení intenzity porušování zákona ze strany stěžovatele je pak zřejmé, že přijaté opatření splňovalo kritéria přiměřenosti.

Nejvyšší správní soud dále posoudil jako nepřipadnou námitku stěžovatele, že pokud v minulosti odmítal dobrovolně opustit území České republiky, jednal tak v souladu s důvody prohlášení o mezinárodní ochraně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ani jedna ze dvou žádostí stěžovatele o udělení azylu či mezinárodní ochrany podaných v letech 2006 a 2010 nebyla shledána opodstatněnou, mezinárodní ochrana mu udělena nebyla. Stěžovatel však nevycestoval ani poté, co byl pravomocně ukončen soudní přezkum správních rozhodnutí o jeho žádostech.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu